

9. бонапартъ пише до адмиралъ- бруйевъ-тъ женѣ

Вашій съпругъ, като ся биеше съ сътнѣж душиж
уби ся отъ единъ канонный ударъ. Той умря безъ
страданіе отъ единъ смъртъ най-сладкъ и най-желае-
мъ отъ храбры-ты.

Азъ чювствамъ живо вашѣ-тъ скърбъ. Часъ-
тъ, кой-то ны раздѣля вѣчно отъ любимыя ни прѣ-
дмѣтъ, е ужасенъ; той ны отдѣля отъ земѣ-тъ; на-
правя тѣло то ни да опыта силни подвигы [агоніи].
Душевы-ты способности ся уничтожавать, и не за-
вардвать другы сношенія съ свѣта само съ едно
дотѣгванѣ, кое-то измѣнява сичко прѣдъ очи ни.
Человѣци-ти ни ся виждать по-хладнокрѣвни, по-са-
молюбци отъ колко-то не сѣ дѣйствиелно. Въ тако-
ва състояніе ако не угаждаме нѣкожъ надѣждъ, коя-
то да ны подканя да желаемъ живота, струва ни ся
за по-добрѣ да умрѣмъ; нѣ когато слѣдъ тѣжъ мы-
сль, человѣкъ пригърне чада-та си и пролѣе сълзы,
едны чюства сѣрдечны съживявать естество-то му,
и тогава той иска да живѣе за дѣтца-та си. Да, го-
споджя, ето гы отъ тѣжъ минутъ, тыи отварять ва-
ше-то сѣрдце камъ меланхоличъ: ще плачете съ тѣхъ,
ще въспитавате дѣтишество-то имъ, и ще обработва-
те тѣхна-та младость, ще имъ говорите за баща имъ,
за вашѣ-тъ скърбъ, за оноговъ, кого-то тыи и ре-
публика-та изгубиха! Като съединит епакъ чрѣзъ
дѣтскъ-тъ и майчинъ любовь вашѣ-тъ душиж съ свѣ-
та, уцѣнеге за нѣчто пріятелство-то и чюствителнѣ-
тъ любовь, кож-то ще имамъ съ съпругъ тѣ на пріатели